

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Městský soud v Praze**, se sídlem Spálená 2, Praha 2, proti usnesení žalovaného ze dne 22. 11. 2018, č. j. 3 A 223/2018 - 5, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2019, č. j. 14 A 25/2019 - 8,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se podáním označeným jako „správní žaloba“ doručeným Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhal, aby zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2018, č. j. 3 A 223/2018 - 5 (dále jen „usnesení městského soudu“).

[2] Městský soud v záhlaví uvedeném usnesením (dále jen „napadené usnesení“) podání pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) odmítl, neboť dospěl k závěru, že se žalobce domáhá zrušení usnesení městského soudu vydaného v soudním řízení správním. Svůj postup městský soud dále odůvodnil tím, že z § 2 a § 4 s. ř. s. vyplývá, že soudnímu přezkumu podléhají toliko aktivity vykonávané správními orgány rozhodujícími v oblasti veřejné správy. Ačkoli soudy jsou orgány veřejné moci, přičemž v některých specifických oblastech vystupují v pozici správního orgánu, v pozici správního orgánu nevystupují při výkonu soudnictví. Usnesení městského soudu vydané v soudním řízení správním je výkonem soudnictví, nikoli výkonem veřejné správy, a proto není dána pravomoc městského soudu pro rozhodnutí o žalobcově podání.

[3] Proti napadenému usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu, že nebyly splněny podmínky řízení před městským soudem, ve věci jednali vyloučení a nepřislušní soudci, stěžovateli nebylo umožněno se vyjádřit k vyloučení členů příslušného senátu městského soudu, městský soud nebyl příslušný k vydání napadeného

usnesení, v napadeném usnesení došlo k záměně účastníka řízení a žalované věci. Poučení o možnosti podat kasační stížnost je podle stěžovatele nejasné, jelikož proti napadenému usnesení lze podat pouze odvolání. Nejvyšší správní soud vyhodnotil podání stěžovatele jako kasační stížnost proti napadenému usnesení.

[4] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že nyní projednávaná kasační stížnost je další z řady věcí, v nichž stěžovatel podává opakované žaloby a další podání, která směřují proti aktům rozhodovací činnosti soudů. Jak je Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho úřední činnosti, stěžovatel obdobný postup volil i v mnoha jiných věcech (viz k tomu např. řízení vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 1 As 181/2019, 2 As 112/2019, 2 As 370/2018, 2 As 296/2018, 2 As 219/2018, 2 As 416/2017, 2 As 172/2017, 2 As 261/2016, 1 As 5/2015, 6 As 261/2014, 6 As 251/2014, 3 As 179/2014, 2 As 163/2014, 2 As 162/2014, 7 As 134/2014 a desítky dalších). Stěžovatel v těchto věcech podává „správní žaloby“ proti rozhodnutím soudů vydaným (zejména) ve správním soudnictví. Poté, co krajské soudy takové žaloby usnesením odmítnou, stěžovatel buď daná usnesení napadne další žalobou, nebo proti nim podá kasační stížnost. Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatele v těchto věcech buď odmítne, anebo řízení o nich zastaví pro nezaplacení soudního poplatku (poté, co žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítne s odůvodněním, že se v daných věcech jedná o „zjevně neúspěšné návrhy“ ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s.). Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pak stěžovatel napadá dalšími „správními žalobami“, čímž v konečném důsledku vytváří jakýsi „bludný kruh“, v němž se již dávno ztratila podstata věci, ve které se původně soudil. Jak Nejvyšší správní soud uvedl například v usnesení ze dne 29. 10. 2014, č. j. 2 As 162/2014 – 42 (dostupném tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz), „z procesního postupu stěžovatele, a to nejen v nyní posuzované věci, je zřejmé, že mu jde zejména o generování dalších a dalších soudních rozhodnutí, o (...) bezobsažné souzení se pro souzení.“ Příhodně charakterizoval tento stav Nejvyšší správní soud také v usnesení ze dne 18. 2. 2015, č. j. 1 As 5/2015 – 36: „z podání stěžovatele nelze dovozovat, že by jeho snahou byla ochrana jeho veřejných subjektivních práv, ale pouze zpochybňování jednotlivých rozhodnutí soudů v nekonečně se řetězícím procesu, jevícím znaky obstrukční hry bez smysluplného významu“.

[5] V nynější věci stěžovatel brojí kasační stížností proti napadenému usnesení, jímž bylo odmítnuto jeho podání. Je přitom *prima facie* zřejmé, že toto podání, ačkoli bylo stěžovatelem nazvané „správní žaloba“, nesměřuje proti aktu přezkoumatelnému v rámci správního soudnictví, jelikož městský soud usneseními tříčlenných senátů soudců rozhodují při výkonu soudnictví, nikoli při výkonu veřejné správy. Stěžovatel ve své kasační stížnosti neuvedl žádné relevantní námitky, které by byly způsobilé zpochybnit rozhodný závěr městského soudu o odmítnutí jeho podání z důvodu nedostatku pravomoci městského soudu pro rozhodnutí o podání, které nesměřovalo vůči výkonu veřejné správy. Kasační námitky uplatněné stěžovatelem proto nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná.

[6] Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití

pokračování

práva, které zdejší soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48, publ. pod č. 869/2006 Sb. NSS. Zneužitím práva se rozumí „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takového chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené*“. Dále lze odkázat na vymezení konceptu zneužití práva obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 - 74, publ. pod č. 2099/2010 Sb. NSS (viz také v daném usnesení citovanou judikaturu).

[7] Stěžovatel obecně zneužívá práva na soudní ochranu, jak bylo zmíněno výše, je veden snahou vést spor pro spor, nikoliv zájmem o řešení reálně existujících problémů. Podstatná je pak skutečnost, že takové zneužití lze dovodit i v nyní posuzované věci – a toto rozhodnutí tedy nevede k budoucímu paušálnímu odmítnutí jakéhokoliv podání, jímž by se stěžovatel obracel na zdejší soud. Shora předestřený postup představuje pouze materiální korektiv formálního pojmání práva na soudní ochranu v souladu s principem ekvity (spravedlnosti) a bude vyhrazen zcela výjimečným případům, u nichž se běžný procesní postup bude jevit jako úplně neefektivní, a současně bude zcela zjevné, že kasační stížnost nemůže být úspěšná. V tomto ohledu tedy bude třeba dbát zvýšené opatrnosti a pečlivě se seznámit se skutkovými i právními okolnostmi případu stejně jako v ostatních věcech.

[8] V souladu se zásadou hospodárnosti řízení Nejvyšší správní soud nepřistoupil k provedení dalších procesních úkonů, tj. nerozhodoval o žádosti o nařízení jednání. Ani další doplnění kasačních důvodů či jiných tvrzení by totiž nemohlo zvrátit závěr soudu, že kasační stížnost musí být z výše uvedených důvodů odmítnuta. Jednalo by se tak o bezúčelný a zcela neefektivní postup (k obdobnému postupu v jiné věci stěžovatele srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 109/2014 – 10; přiměřeně srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, nebo ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12).

[9] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[10] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. července 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu

